

Ελεάνα Γεωργούλη

Συνέντευξη με αφορμή την παράσταση «Εμείς» του Γ. Ζαμιάτιν

Μαρία Κυριάκη

23/01/2016

Η Ελεάνα Γεωργούλη αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν. Συνέχισε τις μεταπτυχιακές της σπουδές πάνω στη Physical Performance στο πανεπιστήμιο του Exeter της Αγγλίας από όπου αποφοίτησε με έπαινο. Από το 2008 μέχρι σήμερα εκπαιδεύεται σταθερά πάνω στη διδασκαλία της Yoga (Registered Yoga Teacher). Έχει συμμετάσχει στις παραστάσεις: *Ντοκουμέντο* (2013), σκηνοθετική επιμέλεια Σάββα Στρούμπου, *Dancing the voice* (2009), σκηνοθεσία – χορογραφία της Hannah Silva, πλατφόρμα χορού του Devon (Αγγλία), *Εσύ μας χάρισες το ωραίο ταξίδι*, μουσική παράσταση βασισμένη στις συνθέσεις του Χρήστου Λεοντή για το Θέατρο Τέχνης, σκηνοθεσία Δημήτρη Δεγαϊτή, Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν, *Ageless: the dance of Gods and masks* (2005) παράσταση θεάτρου δρόμου με το θέατρο Odin, Holstebro Festuge, Δανία. Με την Ομάδα Σημείο Μηδέν, συμμετείχε στις παραστάσεις: *Όπως σας αρέσει* του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, *Για να τελειώνουμε με την υπόθεση του θεού* του Αντονέν Αρτώ, *Οι Δίκαιοι* του Αλμπέρ Καμύ, *Η Μεταμόρφωση* του Φραντς Κάφκα, *Βούτσεκ* του Γκέοργκ Μπύχνερ, *Στη Σωφρονιστική Αποικία* του Φραντς Κάφκα, *Εμείς* του Γιεβγκιένι Ζαμιάτιν. Στα πλαίσια του Forum Σύγχρονης Δραματοουργίας του Ε.Κ.Δ.Ι.Θ συμμετείχε στα θεατρικά αναλόγια: “Κασσάνδρα” του Σέρχιο Μπλάνκο και “Χρήμα; Φέρό’ το δω!” των Andreas Sauter & Bernhard Studla σε σκηνοθετική επιμέλεια Σάββα Στρούμπου.

Η παράσταση «Εμείς» μας μεταφέρει στο μέλλον, σ' ένα δικτατορικό Μονοκράτος μετά από πολύχρονο πόλεμο. Βλέποντας κανείς τον τρόπο με τον οποίο εξελίσσεται η κοινωνία μας και την αντικατάσταση της ανεξάρτητης δύναμης των κυβερνήσεων των Εθνών με την εξουσία, οικονομική και πολιτική, των πολυεθνικών και των διεθνών τραπεζών, θα μπορούσε να ονομάσει αυτό το έργο προφητικό;

Αισθάνομαι πως το στοιχείο της προφητείας έχει να κάνει κυρίως με την ανθρωπιά που χάνεται στη σύγχρονη κοινωνία. Αυτό που θέτει το έργο και που είναι ανατριχιαστικό στη συγγενείά του με το σήμερα, είναι η ανθρώπινη κατάσταση. Έχει σκληρύνει η ψυχή του ανθρώπου, έχει στενέψει και έχει βυθιστεί στη μοναξιά. Έχουν ακρωτηριαστεί τα ανθρώπινα συναισθήματα. Η συμπόνια, η ανάγκη να βοηθήσεις τον άλλο στη δύσκολη στιγμή, έχει χαθεί. Η εξοικείωσή μας με τη βία μάς έχει παγώσει. Έχουν γίνει όλα μέσα μας αριθμοί. Τόσοι πνίγηκαν σήμερα στη μεσόγειο, τόσοι οι άνεργοι, τόσοι άστεγοι... όμως αυτοί οι τρομακτικοί αριθμοί δεν ξεσηκώνουν μέσα μας πια τίποτα. Αυτοί οι αριθμοί είναι που πρωταγωνιστούν και στο έργο του Ζαμιάτιν σε βαθμό τέτοιο που τα πρόσωπα δεν προσφωνούνται με όνομα αλλά με ψηφία. Στο γυάλινο κόσμο όπου κατοικούν αν ξεπηδήσει κάποιο απρόβλεπτο συναίσθημα ή προσωπική σκέψη το κράτος τούς το αφαιρεί με την εγχείρηση της φανταστέκτομης.

Μίλησέ μου για τον ρόλο σου στο «Εμείς».

Ο κεντρικός ήρωας του έργου είναι ένας πιστός υπηρέτης του Μονοκράτους. Η γυναίκα που υποδύομαι εμφανίζεται αιφνίδια στη ζωή του για να την ανατρέψει. Σ' ένα κόσμο όπου τα συναισθήματα απαγορεύονται, με πιο επικίνδυνα όλων τον έρωτα και την ανυπακοή, εκείνη είναι σύμβολο και των δυο και μάχεται να τα ξεσηκώσει. Παρασύρει τον κεντρικό ήρωα σε ένα ερωτικό παιχνίδι ξυπνώντας μέσα του την ανθρωπιά και προσπαθεί να τον κάνει να δει το τέρας που έχει δημιουργήσει η κοινωνία τους. Την κομβική στιγμή του αποκαλύπτει την δική της πρόταση για τη ζωή και τον κόσμο: το σπάσιμο των τειχών του Μονοκράτους, την επιστροφή των ανθρώπων στη φύση, στην κοινότητα και τα συναισθήματα.

Γιατί ονομάσατε την ομάδα σας «Σημείο Μηδέν» και για ποιο λόγο δημιουργήθηκε; Με τι κριτήριο επιλέγετε τα έργα που ανεβάζετε;

Το σημείο μηδέν είναι ένα διαλεκτικό σημείο όπου το μηδέν και το άπειρο συναντιούνται. Το σημείο μηδέν προέκυψε από την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο ηθοποιός μέσα στην ερευνητική διαδικασία της πρόβας. Ως προς την επιλογή των έργων, τα αναζητά και τα προτείνει ο σκηνοθέτης μας. Και η εκλογή έχει να κάνει με τους κύκλους έρευνας που απασχολούν την ομάδα. Στις τελευταίες παραστάσεις («Η Μεταμόρφωση» του Κάφκα, Ο «Βούτσεκ» του Μπύχνερ και το «Εμείς» του Ζαμιάτιν) η ομάδα κάνει την έρευνά της πάνω στην απο-ανθρωποποίηση. Πώς δηλαδή χάνεται το ανθρώπινο στοιχείο από τον άνθρωπο, μέσα σε ποιες συνθήκες και τι απομένει όταν η ανθρωπιά εκλείψει...

Μίλησέ μου για τις σπουδές σου στην Αγγλία; Πώς είναι τα Αγγλικά σχολεία σε αντιδιαστολή με τα Ελληνικά;

Η εμπειρία στο πανεπιστήμιο του Exeter ήταν υπέροχη και με έθρεψε με πολύ υλικό που διαρκώς το συναντώ μπροστά μου. Απίστευτη φροντίδα απέναντι στο μαθητή, με όλες τις παροχές. Παιδεία υψηλού επιπέδου, όμως παιδεία ιδιωτική, και στέκομαι πολύ σ' αυτό. Το τμήμα των ανθρωπιστικών σπουδών κρατούσε μεγάλο μερίδιο μετοχών σε Ισραηλινή Οπλοβιομηχανία. Τι να τον κάνω τον εκπαιδευτικό παράδεισο όταν χρηματοδοτεί πολέμους... Τις αντιξοότητες στην Ελληνική εκπαίδευση τις γνωρίζουμε... Όμως δεν μπορώ να συγκρίνω το ιδιωτικό με το δημόσιο. Πιστεύω σε έναν κόσμο με ίσο δικαίωμα στην παιδεία. Η παιδεία οφείλει να είναι δημόσια και εμείς με τη σειρά μας οφείλουμε να αγωνιζόμαστε για μια δημόσια παιδεία υψηλού επιπέδου.

Πώς πιστεύεις πως μπορεί να εξελίξει η γιόγκα έναν άνθρωπο και τι προσφέρει σ' έναν ηθοποιό;

Διδάσκω την πρακτική της γιόγκα από το 2009. Η πρακτική αυτή έχει σαν στόχο να φωτίσει και να εκλεπτύνει τις άπειρες και ανεξερεύνητες δυνατότητες του ανθρώπινου πλάσματος. Τα εργαλεία της απευθύνονται στον άνθρωπο ως οντότητα συνολική: πνεύμα, ψυχή, ενέργεια, σώμα. Είναι ένα βαθύ κοίταγμα προς τα μέσα, μια πορεία προς την επίγνωση και την απελευθέρωση από τα δεσμά των καταπιέσεων του «εγώ». Πέρα από το πολύ πρακτικό σκέλος ότι φυσικά μια πρακτική που εμβαθύνει πάνω στη λειτουργία της αναπνοής, της αυτοσυγκέντρωσης και της σωματικής άσκησης αποτελεί ιδανικό υπέδαφος για την τέχνη του

ηθοποιού, νομίζω ότι η πιο ενδιαφέρουσα αναγωγή είναι η δουλειά με το «εγώ» και τον χώρο μέσα μας. Γιατί το λειτούργημα του ηθοποιού στην ουσία εκεί βασίζεται: στο να δαμάσει το «εγώ» και με όχημα τον ανοιχτό εσωτερικό χώρο να υποδεχτεί τα υλικά του κάθε ρόλου.

Ποια είναι η γνώμη σου για τα βαθύτερα αίτια αυτής της κατάστασης που έχουμε ονομάσει «Κρίση»; Τι στόχους έχει και με ποιο τρόπο επηρεάζει τη ζωή και την δουλειά μας;

Δεν αντιλαμβάνομαι την κρίση ως κάτι παροντικό, αλλά ως κάτι πάγιο και αναπόδραστο. Επειδή το '90 ήταν πιο ήσυχα τα πράγματα στην Ελλάδα, δεν υπήρχε κρίση στον κόσμο; Και τι συνέβαινε το '90 στα Βαλκάνια που φλέγονταν ή στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ που βυθίστηκαν στη στάχτη. Πότε σταμάτησαν να μαίνονται οι πόλεμοι, οι σφαγές των πληθυσμών, η προσφυγιά, η ασιτία; Υπάρχει άραγε το «εκτός κρίσης»; Η ομαλότητα είναι πλεονέκτημα μιας απίστευτης μειοψηφίας του πλανήτη γεωγραφικά και πληθυσμιακά. Τώρα σε σχέση με αυτό που βιώνουμε στην Ελλάδα, η δυσκολία είναι αυτονόητη. Ο κόσμος ματώνει για την επιβίωση, αλλά δυστυχώς σωτήρες δεν υπάρχουν. Πρέπει να το διαχειριστεί ο καθείς με τον εαυτό του και με την κοινότητά του και να αγωνιστεί μέχρι τέλους. Και έχει φέρει και κάποιες αχτίδες ζεστασιάς αυτή η δυσκολία στο λαό. Δημιουργούνται συλλογικά εγχειρήματα, ενισχύεται η αλληλοβοήθεια και η συμπόρευση...

Μίλησέ μου για τον σκηνοθέτη της παράστασης και τον τρόπο που επικοινωνείτε στην συνεργασία σας.

Ο Σάββας πιστεύει στην ομαδική και στην ερευνητική δουλειά. Δουλεύει σαν μαέστρος πάνω στη μαγιά του ηθοποιού. Δεν θα πει ποτέ «κάνε το έτσι» ή «θέλω αυτό», αλλά με μια συγκεκριμένη αισθητική και ιδεολογική ματιά πάνω σε αυτό που προτείνει μας μυεί στο να αφηνόμαστε δημιουργικά στο πλαίσιο. Διδάσκει σαν σκηνοθέτης τη μέθοδό του «ενδεδελεχώς» και εκπαιδεύει τους ηθοποιούς ώστε η ομάδα να συντονίζεται μέσα από αυτή την πειθαρχία στον ίδιο τόνο. Ο ηθοποιός αφήνεται ελεύθερος να αυτοσχεδιάσει πάνω στα ζητούμενα τα οποία στη συνέχεια ο Σάββας συνθέτει και οργανώνει σε συγκροτημένο σύνολο. Εργαζόμαστε σταθερά πάνω στο να ακούμε και να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλο. Στο «Εμείς» για παράδειγμα υπάρχει το συλλογικό τοπίο, όπου απ' όλους τους ηθοποιούς εκφράζεται η υπερρεαλιστική διάσταση

του έργου και των χαρακτήρων αυτού του παράδοξου κόσμου το οποίο έσπαγε σαν στοιχείο με ρωγμές ανθρωπιάς.

Ποιες είναι οι ελπίδες σου και ποιες οι διαψεύσεις σου;

Ελπίδες: ο έρωτας, η αγάπη, η συμπόρευση, το να κρατάμε ο ένας το χέρι του άλλου, η ωριμότητα που φέρνουν οι φλόγες της δυσκολίας, η ομορφιά του έναστρου ουρανού. Διαψεύσεις: το μίσος, ο δογματισμός και η καταστροφικότητα.

Ποια είναι τα όνειρά σου;

Θέλω να συνεχίζω να εργάζομαι ως ηθοποιός μέχρι το βαθύ μου γήρας. Θέλω να ταξιδέψω με το θέατρο στον κόσμο. Θέλω να πορεύομαι με την αγάπη για τη δουλειά μου και με την αγάπη για τους ανθρώπους που διάλεξα και με διάλεξαν, τις πιο ιερές μου επιλογές.

Πώς επιδιώκει να επικοινωνεί με το κοινό η ομάδα σας;

Το θέατρο είναι ταξίδι ψυχής, είναι η αφήγηση μιας ιστορίας για το ανθρώπινο, είναι το κάλεσμα στο άνοιγμα της φαντασίας και των αισθήσεων, το κάλεσμα στο φως και στο σκοτάδι. Μαζί με τους θεατές ενώνουμε τις ενέργειες μας τινάζοντας από πάνω μας τη στάχτη της καθημερινότητας και ανοίγουμε φτερά για τον κόσμο του ονείρου, εκεί που καταργείται το ξεχασμένο...